

385.5

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *A pályaudvar pénztáránál*

Forrás: *Magyarország*

Byp. (Hely) *1913 IX 14* (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely	
Idő	<i>"1913"</i>
Személy	

Budapest főváros házi nyomdája 1919.

— **A pályaudvar pénztáránál.** Miután az idén nyáron már többször panaszkodtak nekünk, hogy a nyugati pályaudvarról, főleg ünnep előtti napon nem lehet elutazni, mert az ember oly sokára kap jegyet, hogy azalatt kétszer lekési a vonatot: az elmúlt szombaton délután kitapasztaltuk a kölgöt. Az utasember mindig hajlandó tulozni, mi tehát abban a föltevésben mentünk ki a pályaudvarra, hogy aki legalább husz percczel az indulás előtt ér ki, okvetlenül elutazhatik és husz perczet mindenki áldozhat, ha el akar utazni. Az első tapasztalatunk azonban bizonyos tekintetben, t. i. a Váci-ut és Lipót-körut felől jövő utasok szempontjából, módosította ezt a föltevést. Aki ezen az oldalon lakik, annak huszonöt percczel előbb kell jönnie, már csak azért is, mert nemcsak az egész pályaudvart kell megkerülnie, hanem még az étterem épületét és az egész udvart is. Azonban öt percznyi gyaloglás után beérkeztünk oda is. Itt megdöbbenett minket az a rettenetes ember-tömeg, mely egy helyre tolongott és részint egy nyüzsgő méhrajhoz, részint egy elkecseregetten tün-tető politikai csoporthoz hasonlított. Ez az embertömeg a pénztárak előtt lökdöste egymást és ilyenfélétet kiabált:

- Hát mi lesz már!
- Félórúja várunk!
- Mégis csak hallatlan!
- Lekéssük a vonatot!
- Fölháborító!

— Ahá, hát ez az. Csak nincs bezárva a pénztár? Oh, nem, három pénztár is nyitva volt. Az egyik ugyan csak külföldi jegyeket árusított és bár egy pénztárra száz ember jutott és bár összesen öt

pénztár van (kettő örökké zárva), de hogy lehet az, hogy három pénztár nem tudja ellátni a közönséget? Fölálltunk egy kofferra és mégnéztük, hogy mit csinálnak a nyitott pénztáraknál? Az egyik pénztárban egy flegmatikus szőke kisasszony ült, aki nagy könyveket szedett elő, díjtételeket irt ki, összeadott, kivont, szorzott és osztott, aztán térképeket nyitott ki, az ujjával végigfutott a vonalaken, miközben az óramutató veszedelmes gyorsasággal rohant előre. A tömeg tehetetlenül dühöngött. A másik pénztárban egy barna kisasszony bájos mosollyal magyarázta egy méltatlankodó urnak, hogy nem baj, hogy személyvonatjegy helyett gyorsvonati jegyet kapott, mert igaz, hogy ez jóval drágább, de a gyorsvonat sokkal gyorsabban megy és a gyorsvonatjeggyel azért még mindig fölszállhat a személyvonatra, ha akar. A tömeg szája habzott a dühtől és sokan dübörögve toporzékoltak. Az említett ur végre eltávozott a pénztártól és a tömeg föllélegezve tett egy lépést előre. Ekkor váratlan dolog történt. A kisasszony becsukta az ablakot és leeresztette a függönyt. Azokat a jogos kifejezéseket, melyek ekkor röp-ködtek a levegőben, lehetetlen leírni. Végre a kisasszony megint megjelent és egy következő urnak adott jegyet. Az ur százkoronásat adott, a kisasszony vérázító lassúsággal váltotta föl, háromszor megolvasta a pénzt. tévedett, újra megolvasta, aztán újra becsukta az ablakot. Kint esőngetés és trombitaszó hallatszott, több vonat el-indult.

- Elment a vonatom! = kiáltotta néhány utas kétségbeesve.
- Hol az állomásfőnök? = kérdezték sokan

mérhetetlen haraggal.

— Miért nem nyitják ki az összes pénztárakat? Ötven percz múlva az az utas, aki közvetlenül előttünk állt és több ízben hátrafordulva siró hangon panaszkodott, hogy már csak öt percze van, már csak három, már csak kettő, már egy sincs, végre kapott jegyet. Lihegve és izzadva rohant a peronra. Elkéstünk. Merre kell mennem? — kérdezte. Megmutatták. Végig kellett mennie a folyosón, a körut felé, a pályaudvar elejére, ott a várótermen át a perronra, itt meg kellett fordulnia és ellenkező irányban visszafelé futnia, végig-végig az egész pályaudvar hosszában, egészen ki, a végére, ott egy keskeny folyosón át a külső vágányokhoz, hol a vonata állott, illetőleg nem állott, mert már tíz percze elment. (E hosszas körutazásnál nekünk az az ember jutott eszünkbe, aki Pestről át akart menni Budára és e czélből lement a Fekete tengerig, azt megkerülte és úgy jött vissza a másik parton.) Itt valami husz-harmincz utassal találkoztunk, akik az üres sineknél állva az egyik kezükben kofferral és a másik kezükben jeggyel kiabálva káromkodtak. Arra jött egy vasutas, arra rárohantak.

— Félórúig nem kaptunk jegyet! = harsogták uniszónó.

A vasutas közömbösen vállat vont.
— Menjenek a főnök urhoz. Nem első eset ez minálunk.

Mi ekkor elbúcsúztunk a tömegtől, megemel-tük kalapunkat és eltávozotunk. A tömeg a főnök felé vette utját, de hogy a főnök indított volna különvonatokat a lekésott utasok számára, ezt úgy-e a leghiszékenyebb ember sem hiszi el...